

z něhož vycházel rekursní soud při svém rozhodnutí. Předpis ten prikazuje zpravení dlužníka o výkonu zájmu jen tehdy, nebyl-li při zájmu přítomen nebo zastoupen. Rekursní soud vychází právem z tohoto posledního předpokladu, neboť povinný byl skutečně zastoupen ředitelem velkostatku, jemuž bylo dodáno povolení exekuce. Mylným jest i další náhled stěžovatelův, že ředitel velkostatku jest jako vnucený správce odpůrcem povinného ve smyslu §u 103 odstavec třetí c. ř. s. Předpisy exekučního řádu, podle nichž vnucený správce jest ustanoven soudem (§ 106, 107), musí složit slib na místě přísahy (§ 108), je pod dozorem soudu (§ 114) a spravuje nemovitost místo vlastníka, nikoli však místo vymáhajících věřitelů (§ 109), odporují přímo tomuto názoru, a není proto překážky, by dodání povolujícího usnesení do rukou vnuceného správce nebylo pokládáno za dostatečné zpravení dlužníka o zájmu.

Čís. 4846.

Nejde o veřejnoprávní poměr ve smyslu §u 70 obec. zřízení a §u 2 zákona ze dne 17. července 1919, čís. 421 sb. z. a n., nýbrž o soukromoprávní poměr vlastnický, domáhá-li se kdo nikoliv uznání užívacích práv ve formě služebnosti, nýbrž vlastnického práva z důvodu vydržení dílu pozemku (obecního statku), jehož užíval on a jeho předchůdci nikoli jako příslušníci obce, nýbrž jako vlastníci sousedního pole.

(Rozh. ze dne 26. března 1925, Rv I 231/25.)

Žalobě, domáhající se na žalované obci uznání, že žalobci jsou vlastníky dílce pozemku, a vydání prohlášení za účelem vkladu vlastnického práva pro žalobce, bylo oběma nižšími soudy vyhověno, odvolacím soudem z těchto důvodů: Soud odvolací je toho názoru, že právo žalobci tvrzené jest povahy soukromoprávní, neboť nebylo dokázáno, že se výkon jeho děl proto, že žalobci a jich předchůdci byli příslušníky žalované obce, nýbrž že užívali sporného dílu pozemku jako vlastníci sousední své parcely jako její součást, že ho orali, osívali, na něm sázeli ořechy a švestky, brali z nich užitek a části neobdělávané, která tvořila přirozený břeh (mez) jich pozemku a byla porostlá travou, pružili ku pasení, trávu tu sekali a spotřebovali, nebo ji přenechávali lidem u nich pracujícím jako část mzdy, dále, že na ní postavili rodinný kříž a zřídili lom, v němž lámali kámen a že žalobce v roce 1911, když obec vysazovala ořechy na oné části sporné parcely, které se žalobci nedomáhají právem vlastnickým, zasadila jeden z nich i na spornou část blíže lomu, se proti tomu ohražoval a tehdejší starosta prohlásil, že stromek ten nemají beztak kam dáti, aby ho tam nechal. Z toho všeho je zjevné, že práva tato nevykonávali jako vlastníci usedlosti (starousedlíci) nebo příslušníci obce, nýbrž jako vlastníci sousední parcely, s kterou sporný díl tvoří jeden souvislý a společně obhospodařovaný celek, že ony výkony práva nejsou užíváním ve smyslu §u 70 obec. zřiz. a § 2 zák. čís. 421 z roku 1919, nýbrž výkony práva vlastnického. Nevztahuje se tudíž na sporný pozemek tento § 2 a nezaniklo zákonným ustanovením právo žalobců.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Vývody dovolání nejsou s to, by zvrátily správné důvody soudu odvolacího, naopak stačí, poukázati na ně a dodati: Žalobci nedomáhají se uznání užívacích práv ve formě služebnosti, jak tomu bylo v případě rozhodnutí nejvyššího soudu Sb. n. s. čís. 2661, nýbrž uznání práva vlastnického z duvodu, že sporné plochy užívali se svými předchůdci bezelstně jako vlastní půdy, patřící k jich hraniční pozemkové parcele od dob nepamětných, a to také prokázali. Nejde tudíž o uživatele (podílníky) ve smyslu Šu 70 obec. zřiz. a § 2 zák. čís. 421/1919 sb. z. a n., jimž čelí domněnka poměru veřejnoprávního, nýbrž o uživatele vlastníky, tedy z poměru vlastnického, čistě soukromoprávního, kde s domněnkou poměru veřejnoprávního není co činiti a mimořádně vydrževší vlastník není povinen, by prokazoval důvod. Ostatně v tomto případě jest dle zjištěných skutečností nabývacím důvodem každý převod vlastnictví parcely č. k. 742 s předchůdců na nástupce až k nynějším žalobcům, ježto nabývali sporné plochy jako části této parcely.

Čís. 4847.

Prodal-li vlastník touž nemovitost dvěma osobám, z nichž jedné byla nemovitost knihovně připsána, druhé pak do fyzické držby odezdána, tato pak zcizila dále nemovitost na jiného, má tento pouze proti svému právnímu předchůdci obligační nárok na vydání vkladné listiny, nemá však proti knihovnímu nabyvateli nemovitosti ani nároku věcného ani obligačního, ani z domnělého vlastnictví.

(Rozh. ze dne 26. března 1925, Rv I 280/25).

Žaloba, již se domáhali žalobci na žalovaném uznání vlastnictví k části pozemku a jeho vkladu do pozemkové knihy, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Dovolání, opírajícímu se o dovolací důvody Šu 503 čís. 2, 3 a 4 c. ř. s., nelze přiznati oprávněnosti. Žalobci domáhají se uznání vlastnického práva a jeho vkladu do pozemkové knihy ohledně části pozemkové parcely čís. kat. 152/4 v P., jež jest ohraničena na jihu parcelou čís. kat. 152/3, na východě stav. parc. čís. kat. 322 a na západě čarou vedenou severně v pokračování štítní zdi mezi stavební parcelou čís. kat. 1273 a domem č. p. 692 a pozemkovou parcelou čís. kat. 152/3, kteroužto čarou se dělí parcela č. kat. 152/4 na dvě nestejně části, z nichž menší, západní patří nesporně žalovanému. Spornou východní část této parcely mají, jak nesporně, ve svém držení a užívání žalobci. Žalobci odvozují vlastnictví ke sporné části parcely čís. kat. 152/4 v P. od svých předchůdců v držbě, Hugona a Růženy R-ových, od nichž prý koupili spornou část parcely spolu s domem č. p. 141 v P. a staveb. parc. čís. kat. 322 a roz. par. čís. kat. 152/3 trhovou smlouvou ze dne 25. října 1923; manželé R-ovi odvozovali své vlastnictví od své předchůdkyně Růženy H-ové, s níž směnili nemovitosti ty směnnou smlouvou ze dne 19. prosince 1921 a jež odvozovala své vlastnictví od svých předchůdců manželů Víta a Anny G-ových, od nichž je koupila v roce 1919. Od těchto manželů G-ových odvozuje též žalovaný své vlastnictví k domu č. p.